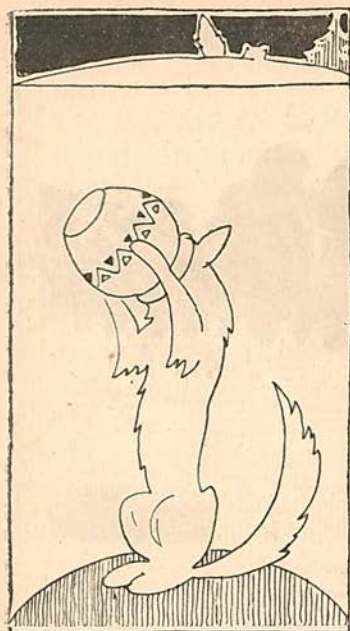

— Кжде, кумице, тъй безъ мене? —
 Вълкътъ отново пита тамъ,
 А Лиса лъже го безъ срамъ:
 — Отивамъ, кумчо, на кръщѣне:
 Така се нѣкакъ спогоди —
 Сестра ми този пжтъ роди...
 И презъ гората, презъ полето —
 Пакъ идва Лиса при гърнето.
 — Кумице, — пита Вълчо пакъ, —
 Какъ кръсти младото юначе?
 — Тозъ пжтъ го кръстихъ
 Полвиначе, —

Засмѣ се Лиса подъ мустакъ.
 Но три дни мйнаха, Лисана
 За трети пжтъ гжстака хвана.
 Очуденъ пита я Вълкътъ:
 — Кжде, кумице, тъй безъ мене?
 — Пакъ тръгвамъ, кумчо, на кръщѣне:
 Днесъ ще кръщавамъ сетенъ пжтъ...
 И ето ти я пакъ заслиза
 Къмто гърнето и следъ часъ
 Меда до капчица облиза.
 Пакъ пита глупчо бѣловласть:
 — Кумице Лиске, живо-здро
 Какъ кръсти новото сукалче?
 — Нарекохме го Дометалче —
 Каза кумицата лукаво.

Но мйна лѣто, мйна пекъ,
 Покри земята ледъ и снѣгъ
 И тръгнаха по день по два дни
 Да скитатъ Вълчо, Лиса гладни.
 Тогазъ Вълкътъ при тазъ беда
 Гърнето спомни съсъ меда
 И тръгна клетникъ да го дири.
 Но въ голи храсти и баири
 Намери празното гърнѣ,
 А медъ — ни капчица поне!

Тъй хапна сладъкъ медъ Лисана!
 А Вълчо — гладенъ си остана!